

EMMA FLINT

VICTIME NEÎNSEMNATE

Și pentru că încă nu e momentul să spui
înțeleptul și marea ură de înțelept și

OAR
CĂR
www
www

TMR AAMS
www
www

GRANIT
www

VTC supliment O CAR
www

Le mulțumesc colegilor mei de la Faber: vă mulțumesc pentru căldura, pentru sinceritatea și încurajările voastre. A fost o călătorie minunată, una pe care sunt mândră că am putut s-o împărtășesc cu voi.

Le mulțumesc profesorilor mei, în special lui Sarah Fearon și lui Robin Hodnett, care m-au învățat să gândesc critic și să analizez lumea din jurul meu. Adrian Beard, îți mulțumesc că nu ți-ai pierdut încrederea în mine, în ciuda unui început dezastruos la orele mele de limbă engleză A-level și că m-ai învățat că citesc critic. Fără tine, nu m-aș fi îndrăgostit de literatură și nu aș fi început să studiez limba engleză.

Îți mulțumesc lui Marie Larkin care m-a învățat că pot.

Juliei Bell, care a fost primul scriitor adevărat cu care am făcut cunoștință și care mi-a spus că și eu sunt scriitor. Mulțumesc că m-ai luat în serios.

Le mulțumesc tuturor celor cu care am lucrat și care mi-au devenit prieteni în loc de colegi: vă mulțumesc că m-ați ajutat să-mi păstreze mințile în ultimii douăzeci de ani și pentru toate nopțile acelea petrecute prin baruri. Trebuie să vă cinstesc cu o bere. Vreau să le mulțumesc în mod special lui Christian Reichert și Laurei Colclough, care mi-au oferit timpul de care aveam nevoie în 2016 ca să lucrez la ultimele schițe.

Și, nu în ultimul rând, vreau să le mulțumesc tuturor șefilor și angajatorilor groaznici pentru care am lucrat: mulțumesc că ați avut grija ca slujba mea de zi cu zi să fie atât de îngrozitoare încât să aştept cu nerăbdare să evadez în lumea lui Ruth noapte de noapte, weekend de weekend. Voi sunteți cei care m-ați motivat.

CUPRINS

Capitolul 1	7
Capitolul 2	21
Capitolul 3	35
Capitolul 4	51
Capitolul 5	75
Capitolul 6	85
Capitolul 7	109
Capitolul 8	129
Capitolul 9	147
Capitolul 10	173
Capitolul 11	197
Capitolul 12	211
Capitolul 13	233
Capitolul 14	257
Capitolul 15	279
Capitolul 16	303
Capitolul 17	321
Capitolul 18	343
Capitolul 19	365
Capitolul 20	391
Mulțumiri	411

CAPITOLUL 1

În acele puține nopți în care reușea să adoarmă, era din nou în pielea femeii de odinioară.

Pe atunci: rareori se întâmpla să doarmă îmbrăcată în cămașă de noapte, cu pernele infoiate, cu un strat gros de cremă pe față. Uneori se trezea într-un pat dezordonat, alături de un bărbat care sforăia lângă ea; cel mai adesea se trezea singură pe canapea, cu câteva sticle aproape goale, cu scrumierele aproape pline, cu tenul încărcat de miros de țigară și urme de machiaj din ziua de dinainte, cu trupul ei îndurerat, cu mintea pustie. Se aşeza ușor în fund, tresărind, simțind durerea din ceafă și gustul acela trist, amar din gură.

De data aceasta se trezea fără durerea aceea sâcâitoare, fără frânturile de amintiri din seara trecută, ci cu o claritate forțată. Zilele ei încep cu o sonerie, cu voci aspre, cu zângănit de metal, cu țipete. Cu duhoarea aceea de înălbitor și urină. În astfel de dimineți, amintirile nu-și au locul.

Pe atunci, obișnuia să traverseze agale holul în fiecare dimineață, ca să ajungă la bucătărie și să pună de cafea pe aragaz. Obișnuia să-și aprindă prima țigară a zilei și să rămână cu urechile ciulite în timp ce dimineața începea să prindă viață în jurul ei: deasupra, radioul Ginei dat la maximum, pașii grei ai lui Tony Bonelli pe scări. Uși trântite, mașini cu motorul pornit. Nina Lombardo tipând la copiii ei în apartamentul de lângă ea.

Obișnuia să se ducă în baia de la capătul holului și să închidă ușa în urma ei. Chiar dacă trecuse mai bine de un an de când Frank se mutase de acasă, în continuare punea mare preț pe intimitatea sa. Se dezbrăca de hainele din ziua anterioară și se spăla în chiuveta aceea mică: se spăla pe mâni, pe față, la subraț, sub sânii, între picioare. Uneori simțea și ea miroslul acela – duhoarea aceea bolnăvicioasă, murdară, care i se părea foarte caracteristică ei și care o jena teribil în zilele când se trezea în pat cu un bărbat.

Fix ca o cătea în călduri, aşa-i?

Se ștergea între picioare cu cârpa aceea albastră, aspră și se freca tare, cu putere, ca să o doară. După ce se ștergea, își apăsa cu palma de-a lungul coapsei, care părea fermă preț de câteva secunde, după care începeau din nou să se întrevadă obișnuitele gropițe. După care își atârna prosopul la uscat, își trăgea halatul pe umeri, traversa din nou holul spre bucătărie, unde își pregătea o ceașcă de cafea, cu gândul la zahărul din borcan, chiar dacă nu-l adăuga niciodată în cafea.

După care se întorcea în dormitor și își trăgea pe ea o pereche de pantaloni de casă și un tricou. Dacă era pe tură la Callaghan în ziua respectivă, își scotea uniforma

din dulap, o atârna pe ușă și verifica să nu fie descusută sau pătată. Își lăsă și bluza pe care și-o călcase duminică seara. și fusta care era o idee prea strâmtă. Își pregătea pantofii aceia în care de-abia dacă-și putea mișca degetele de la picioare, cu toc prea înalt ca să fie practici pentru o chelneriță care stătea toată noaptea în picioare. Însă avea o privire care îi conferea o anumită strălucire, grație căreia primea bacșișuri generoase, iar orele parcă treceau mai repede.

După care își aprindea o altă țigară, se încălța în papucii de casă și se ducea cu cafeaua în baie. De-abia atunci, trează și vigilentă, sub protecția hainelor care o acopereau, îndrăznea să se privească în oglindă.

Prima oară își verifica tenul – întotdeauna tenul. Într-o zi bună, avea o piele palidă și catifelată ca într-o fotografie alb-negru. Într-o zi proastă, trebuia să-și acopere roșeala și vechile cicatrice ieșite la suprafață. Așeză ceașca de cafea pe marginea chiuvetei, mai trase un fum și sprijini țigara în echilibru pe scrumiera de pe etajeră.

În fiecare dimineață își acoperea chipul cu fond de ten, cu degetele care îi tremurau mai mult sau mai puțin, în funcție de cât de mult o tulburase imaginea din oglindă sau noaptea de dinainte. Erau zile în care măinile îi tremurau atât de tare sau erau atât de transpirate încât machiajul arăta neuniform sau zile în care tenul îi era atât de afectat încât nici măcar două straturi de fond de ten nu păreau să facă vreo diferență. În astfel de zile, se plesnea peste față în timp ce își aplică machiajul. Drept pedeapsă. și obișnuia să se privească drept în ochi în oglindă în timp ce o facea. Îndeajuns de tare încât să o doară, dar nu atât de tare cât să lase urme.

După care se dădea cu pudră, completându-și masca aceea obișnuită. Își țugua buzele, se dădea cu fard de obraz în golarile care se formau sub pomeți, privindu-se cu ochi mici până ce chipul din oglindă devinea un oval neclar, ca să se convingă că liniile de culoare erau uniforme. Gata. Clipea de câteva ori, își lua creionul de ochi, concentrându-se. Începea cu sprâncenele: două arcade înalte, mirate, care îi încadrau ochii lungi. Fard de ochi, tuș și trei straturi de rimel. Lucra asemenea unui artist: combina culorile, le îmbina, le intensifica. Din când în când, mai trăgea câte un fum, o gură de cafea. După care se mai dădea cu un ultim strat de pudră; o pată de ruj; își trecea pieptanul prin păr, tapându-l ușor pentru volum; și un nor de fixativ. Și gata. Pentru prima oară în ziua aceea, își putea analiza chipul ca pe un întreg.

Aceea era Ruth, pe atunci.

Acum tremura alături de alte douăzeci de femei, într-o încăpere placată cu faianță, ghemuite sub câteva picături de apă călăie. Douăzeci de bucătele de săpun verzui, ieftin. Douăzeci de prosoape subțiri care atârnă pe douăzeci de cărlige ruginite.

Ajunsă aici, închide ochii, face abstracție de ecoul țipetelor, cântecelor, înjurăturilor. Încearcă să-și imagineze că e de una singură, încearcă să se spele. Nu se simte niciodată suficient de curată. În prima săptămână acolo, le ceruse o perie pentru unghii, pe care o înginge cu țepii în săpun, încercând să culeagă câteva bucătele din verdele acela scârbos, creând un strat subțire de spumă între palma ei și perie. După care se freacă bine, aşa cum obișnuiau să-i curețe fața la școală de măicuțe, până ce o

ustura pielea. Închide ochii și se vede cum era pe atunci – o fată micuță de treisprezece ani; fără sâni; cu părul lung; cu un chip simplu, acoperit de coșuri albe și roșii. Pielea o ustură și acum la fel ca atunci, inhalează același miros de înălbitor și vaporii, deja nu mai știe unde e, dar știe că nici nu mai contează.

Iar când gardienii strigă la ea să se miște mai repede, deschide ochii, își ia prosopul aspru și îl freacă de piele până ce începe să o usture.

Mai târziu o să ia oglinda aceea mică pe care i-au dat-o, o să se uite la o părticică din chipul ei și o să vadă pielea strălucitoare, uleioasă, coșurile și va ști că încă își duce pedeapsa.

Din când în când, o să ridice oglinda la ochi – rapid, ca să vadă ce e mai rău – și o să-și aranjeze sprâncenele, o să-și lingă degetul și o să-l ruleze în jurul genelor, o să șteargă o parte din luciu acela, încercând să se privească în propria oglindire. Astfel de mici frivoliță sunt tot ce-a mai rămas din ea.

Își trage repede pe ea lenjeria cenușie și rochia de bumbac pe care i-au dat-o și un pulover pentru că nu e niciodată cald. Așteaptă ca gardianul să vină să-i verifice patul, celula, pe ea însăși, după care trebuie să meargă la micul dejun.

Cândva, micul dejun înceamna imagini decupate parcă dintr-o revistă cu ceainic de cafea, pâine prăjită și bucătele lipicioase de unt. Cu mămici, tătici și copii cu păr ciufulit și lăptic la gură. Cu zâmbete, pupici și începutul unei zile obișnuite. Speră ca astfel de gânduri să o ajute să se rupă de locul acela, doar că află curând că imaginile acelea luminoase se întorceau noapte de

noapte, iar bucuria acelor zâmbete de la micul dejun o făcea să lăcromeze în întuneric. Acum se concentrează pe fiecare clipă în parte. Pe ecoul zgomotelor de pe casa scării. Pe balustrada rece de metal. Pe tava din față ei și pe tacâmurile din plastic. Pe miroslul de ouă, cereale și grăsime. Pe gustul de cafea amară și zgomotul acela pe care îl fac trei sute douăzeci și patru de femei atunci când mestecă.

Există un lung sir de astfel de momente, unul după altul, precum mărgelele unui rozariu. Trebuie doar să se agațe de fiecare pe rând, iar odată ce se termină se poate duce în bibliotecă și să-i ureze bună dimineață lui Christine. Christine este bibliotecara și, pentru că este condamnată la închisoare pe viață, are câteva privilegii. Înainte să-și omoare soțul cu un turture de gheăță și un cuțit de bucătărie, lucrase ca învățătoare în Port Washington.

Christine are aproape șaizeci de ani: e subțirică, are păr închis la culoare, veșnic amabilă și senină. Soțul ei voia să o părăsească pentru secretara lui de douăzeci și doi de ani, aşa că nu avusese încotro decât să-i pună punct cu cuțitul de bucătărie după ce turturele de gheăță rămăsesese înfipt în umărul lui. Christine nu mânâncă nimic la micul dejun pentru că ține la siluetă, aşa că, de regulă, cărțile sunt deja aranjate în teancuri până ajunge Ruth la bibliotecă.

Ruth are sarcina de a pune cărțile în cărucior, cu cotorul spre exterior, și de a-și stabili ruta în funcție de cine și ce ar vrea să citească. După care își începe turul, strângând cărțile distribuite în ultimele zile și oferind altele în locul lor, notându-și cine ce a citit, ce cărți a

primit înapoi și care dintre ele sunt atât de ponosite și rupte că va trebui să le lipească sau să le șteargă.

Și în fiecare zi în care împinge căruciorul acela de-a lungul fiecarui palier, aruncând o privire din pragul fiecărei uși, salutându-le pe femeile care știu că-i vor răspunde înapoi, se întoarce cu gândul la acea ultimă dimineață. A învățat să nu se mai gândească la micul dejun, dar nu se poate abține să nu și-o amintească. Siluetele cuibărite în paturile lor, dormind sau citind, urmărind fiecare cuvânt cu vârful degetelor, o duc întotdeauna cu gândul la dimineața aceea.

În acea ultimă zi, după ce se termină de machiat, închise ușa de la baie în urma ei. Minnie făcea cercuri prin hol, schelălăind. Ruth îi făcu semn să se liniștească, își apucă în grabă pantofii și cheile și porniră la drum. Aerul încărcat anunță o nouă zi călduroasă în Queens. Merseră împreună timp de cincisprezece minute pe lângă curți frumoase, scăldate în razele soarelui, pe lângă șiruri de clădiri de apartamente identice, în timp ce Minnie trăgea de lesă, iar Ruth le zâmbea bărbăților care îi ieșeau în cale, sălutând cu o mișcare scurtă din cap una sau două femei, din spatele ochelarilor ei de soare.

Odată ce se întoarse la apartament, Ruth bău un pahar mare de apă rece, își reîncălzi cafeaua și-o turnă din nou în ceașcă și se uită la Minnie în timp ce mâncă. După care se hotărî să-i trezească pe cei mici.

Doar că ei se trezeau întotdeauna mai devreme. Știa înainte să ridice zăvorul și să deschidă ușa ce avea să găsească. Dacă era iarnă, avea să-i vadă unul lângă celălalt în pat, sub pătura albastră, Cindy cuibărītă în brațele lui

Frank în timp ce acesta îi cîtea, cu ochii fixați pe pagina, cu cartea sprijinită de genunchi, urmărind fiecare literă cu cealaltă mâna. Când ajungea la un cuvânt pe care nu știa să-l pronunțe, sărea peste el sau se uita la poze, după care inventa ceva. Cindy stătea cu păpușa în brațe, cu degetul în gură, plimbându-și privirea de la carte la expresia încruntată de pe chipul fratelui său. Când îi cîtea ceva amuzant sau când îi vorbea cu una dintre vocile sale speciale, fata începea să râdă și să bată din palme.

Dar în alte zile călduroase, precum dimineața aceea de iulie, îi găsea întotdeauna treji, cocoțați în patul lui Cindy, cu capetele scoase pe fereastra de la etaj, făcându-le cu mâna oamenilor de pe stradă. Chiar și cei care nu-i cunoșteau nu se puteau abține să nu le zâmbească acelor chipuri rânjite cu obraji de copilași. Ruth știa că avea să fie mândră de copiii ei. Avea să fie mândră de ea însăși, căci îi crescuse, practic, de una singură. Crescuseră cu jucării și cărți, aveau haine frumoase și curate, seară de seară își mâncau legumele la cină. Erau în siguranță. Era un cartier liniștit: primăvara trecută, după ce ieșiseră din casă pe fereastră, o bătrânică îi adusese înapoi acasă, înainte ca Ruth să-și dea seama că plecase seră. Abia reușise să-și ascundă uimirea. Femeia părea puțin nebună – avea părul roșu ca focul și era îmbrăcată cu o rochie largă, cu imprimeu floral – însă îi îmbrățișă și îi pupă pe copii de râmas-bun, înainte ca aceștia să dea buzna în casă. Dădu semne că ar fi vrut și ea să intre după ei, dar Ruth se propti în pragul ușii.

– Nu-i ușor, doamnă Malone. Știu. Și eu sunt mai tot timpul de una singură. Nu-i ușor.

Avea un glas aspru și vorbea cu accent. German sau poate polonez. O cercetă pe Ruth din cap până-n picioare, dezaprobată.

Ruth o întâmpină cu un zâmbet scurt și dădu să-și ia râmas-bun.

– Doamnă Malone, ce vreau să spun e că, dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi. Noi locuim acolo, zise ea, arătând cu degetul la numărul patruzeci și patru. Te așteptăm pe la noi.

Lui Ruth îi dispăru zâmbetul de pe chip și se uită fix în ochii ei.

– Nu avem nevoie de ajutor. Suntem bine.

După care trânti ușa în urma ei, se duse în bucătărie și însfăcă sticla pe care nu o deschidea niciodată înainte de șase seara și o dădu pe gât. Apoi intră în dormitorul copiilor care deja o așteptau și îi pălmui pe amândoi cu mânilile ei mici. Pentru că din cauza lor băuse. Pentru că din cauza lor se uitase bătrâna aceea atât de urât la ea, pentru că se săturase de tot.

În acea ultimă zi, auzi câteva chicoteli pe când se aprobia de ușă. Ridică zăvorul și îi auzi sărind de pe patul lui Cindy, luând-o la fugă spre ușă. Deschise ușa, iar Frank țășni printre picioarele ei, luând-o la dreapta spre toaletă. Nu voia să mai facă pipi în olița lui Cindy. Deja era băiat mare, obișnuia el să spună, avea aproape șase ani. Cindy avea doar patru, ea era încă bebelușul ei. Ruth se aplecă să o ia în brațe, își îngropă chipul în claiia ei de păr blond și o luă la stânga pe hol. Cindy își strânse picioarele în jurul taliei ei și o apucă cu brațul grăsun de după gât. Simți privirea fricei sale cercetându-i obrajii pudrați, genele negre, buzele colorate. Degetelele

ei parcă îi sărutau pielea, încolăcindu-se prin părul ei. Uneori, Cindy îi spunea:

Respect pentru oameni și cărti
– Arăți ca o doamnă prințesă, după care colora buzele și obrajii păpușilor ei în roz, și le făcea părul roșu cu acuarelele ei.

Prințesa Mami.

Ruth intră în bucătărie și o dădu jos pe Cindy din brațe. Frank intră pe ușă, cu mâinile ude, se așeză pe scaun și se uită încruntat la bolul cu cereale.

– Îmi dai ouă?

Ruth oftă în sinea ei. Era de-abia nouă dimineață și deja se simțea extenuată.

– Nu. Mănâncă-ți cerealele.

– Vreau ouă, răspunse el, bosumflat.

– La naiba, Frankie, nu avem ouă! Mănâncă-ți cerealele!

Ieși din cameră, dar o zări pe Cindy schimono-sindu-se la față, știa că avea să înceapă să se smiorcăie. Deschise ușa, o lăsă să se trântească în urma ei și trase adânc aer în piept.

Era perfect conștientă de țipetele copilei din camera alăturată, de Minnie care începuse să latre, de privirile îndreptate asupra ei de la ferestrele vecine. Carla Bonelli de la etajul trei. Măsa băgăcioasă a lui Sally Burke din clădirea de peste drum. Nina Lombardo, vecina ei, care stătea cu ochii-n patru. Să-i ia dracu'. Ea era cea care-și creștea copiii de una singură, muncind pe brânci, zbătându-se să-și câștige pâinea cea de toate zilele, luptându-se cu fostul soț, nu ei. Habar n-aveau ei cât de grea era viața ei.

Nu s-ar fi gândit niciodată că avea să se ajungă la asta. Toate lucrurile acelea pe care Frank obișnuia să le facă

și care îi făceau inima să-i bată mai tare – felul în care îi rostea numele, felul în care se uita la ea – după nouă ani și doi copii împreună, toate acele lucruri se transformaseră într-o mare bătaie de cap.

Dintr-o dată avea ochii plini de lacrimi, clipe de câteva ori, coborî două trepte și se așeză greoi, scoțându-și țigările și bricheta din buzunar.

Preț de o clipă, se văzu în curtea unei alte clădiri de apartamente, într-o altă vară. Stătea așezată pe verandă, odihnindu-și mâna pe pântec. O ușă se deschise în spatele ei, iar soțul ei se așeză pe vine lângă ea. Ruth se întoarse cu fața spre el, iar el o sărută pe obraz, își puse mâna pe mâna ei, simțind bebelușul care se mișca în burtă.

– Cum te simți, draga mea?

– Sunt bine. Obosită, zise ea, întinzându-se, căscând. Era veșnic obosită. Se simțise la fel de obosită și când fusese însărcinată cu Frankie: în ultimele două luni de sarcină, ar fi dormit toată ziua.

Frank băgă mâna în buzunar.

– Ti-am luat un cadou.

Ruth luă pachețelul și rupse ambalajul. Simți ceva moale înăuntru: carevasăzică, nu era o bijuterie. Poate șosete? O cămașă de noapte?

Era un iepuraș: o jucărie de plus, cu doi ochi sticioși.

– E pentru bebeluș.

Ruth încuviință, se ridică greoi în picioare și morări ceva despre cină. Lăsă iepurașul pe trepte și de-abia mai târziu observă că soțul ei îl dusese în casă și îl așezase pe etajeră în camera copiilor pentru ca Frankie să nu ajungă la el.